

HOMILIE TWEDE ZONDAG VAN DE VEERTIGDAGENTIJD B ZA / ZO 24/24 FEBRUARI 2018

Het is wel eens interessant in een fotoalbum te kunnen bladeren. Je ziet diverse kiekjes uit het leven van zo'n mens. Je ziet het jonge kind spelend in een waterbadje. Je ziet de jeugdige bij sport en spel. Je ziet aan de mode in welke jaren bepaalde foto's gemaakt moeten zijn. Sommige foto's bekijk je snel. Ander foto's vragen meer aandacht. Een aantal foto's zijn kostbaar. Het zijn herinneringen aan bepaalde emotionele gebeurtenissen: bv de doop van een kind. een trouwfoto van een van de kinderen. Maar toch zijn die foto's maar momentopnames. Het leven is wezenlijk meer. Het leven wordt maar ten dele waargenomen door een fotolens. Foto's veronderstellen meestal een verhaal van de betrokkenen, die uitleg geven en de daarbij behorende gevoelens ter sprake brengen. Niet het zakelijke beeld, maar de gevoelige uitleg is het belangrijkste.

Van het gebeuren uit het evangelie heeft de kerkelijke kunst vele afbeeldingen gemaakt. Jezus met Mozes en Elia in al hun heerlijkheid tonen zich aan de leerlingen. Toch begrijpen wij het gebeuren niet, als wij het niet plaatsen in het grote geheel van het leven van Jezus. Jezus is nl. op weg naar Jerusalem, op weg naar pasen, het moment van zijn lijden, sterven en verrijzen. Zo had hij even te voren het aan zijn leerlingen verteld. Voor de leerlingen was op dat moment een wereld in elkaar gestort. Zij waren immers Jezus met grote verwachtingen gevolgd. Alles leek ook in hun ogen hoopvol, want grote menigten mensen trokken uit om naar Jezus te luisteren. Zijn woorden maakten indruk. De mensen hingen aan zijn lippen. Petrus had zelfs gezegd, dat Jezus de Messias was en Jezus had dat bevestigd. Zij hadden zich in hun verbeelding al zien zitten ter rechter en ter linker zijde van Jezus in het komende Rijk. En dan nu dit: Jezus spreekt over zijn lijden. Dat kan nietwaar zijn. Het zou betekenen, dat zij gewed hebben op een mislukking.

Jezus voorspelt zijn dood, een teken van trouwe liefde, maar tegelijkertijd toont Hij dat de liefde steeds overwint en leidt tot zijn heerlijkheid. Hij laat vandaag in een oogwenk oplichten, wie Hij werkelijk is: de Zoon van God, men geworden om ons te verlossen, zoals de profeten hebben voorspeld, op weg naar het kruis, de vernedering. God heeft zijn Zoon aan ons gegeven.

Om het gebaar van Gods liefde te kunnen begrijpen, moeten wij het plaatsen tegen de achtergrond van het verhaal van het offer van Isaac, zoals de eerste lezing dat aan ons vertelt. Het is een dramatisch verhaal. Na jarenlang wachten en hopen tegen beter weten in, wordt aan Abraham en Sara eindelijk een zoon geschonken. Voor hen een onvoorstelbare rijkdom en dan hoort Abraham een stem die zegt: "Ga met Isaac, je enige zoon, naar de berg Moria en offer hem daar als brandoffer op." Een kinderoffer was heel gebruikelijk in die tijd. Abraham doet het, maar het kan niet anders dan dat zijn hart verscheurd wordt. Het is te pijnlijk om het zich voor te stellen. ABRAHAM BIEDT HET LIEFSTE AAN GOD AAN, ZIJN ZOON, ZIJN EIGEN VLEES EN BLOED.

Deze pijnlijke gebeurtenis is nog maar een menselijke weergave van wat God ervaart, wanneer DE HEMELSE VADER HET LIEFSTE, DAT HEM EIGEN IS, AAN ONS MENSEN AANBIEDT, ZIJN ZOON, ZIJN WELBEMINDE, OPDAT WIJ ZOULDEN WORDEN VERLOST.

Geen prijs is God te hoog geweest, opdat wij niet aan het kwaad ten offer zouden vallen. Wat God van Abraham niet wilde verwachten, dat heeft Hij voor ons mensen over. Hij schenkt ons zijn Zoon.

De liturgie van deze zondag wil onze ogen openen voor het grote liefdesgebaar van God naar ons mensen toe. De pijn van Abraham staat maar symbolisch voor de pijn die God met ons mensen ervaart. Maar dat diepe geheim van onze verlossing ontgaat ons vaak. Wie echter voor dat gebaar van Gods liefde gevoelig geworden is, die kan niet anders dan dankbaar zijn. Die kan niet anders dan zoeken naar een goede verhouding met zijn Heer en Verlosser Jezus Christus.

In deze veertigdagentijd willen wij stilstaan bij het hoogste gebaar van Gods liefde, dat Hij zijn leven voor ons heeft gegeven. Wij willen er iets tegenover plaatsen: onze trouwe liefde in gebed, in sacramentenontvangst, in grotere liefde voor de naaste. Dan helpt pasen ons vooruit en worden wij er betere mensen van.

Amen.